

Bane i Rigsdagen, nemlig først i Samlingen 1866—67 gennem en Forespørgsel til Indenrigsministeren, dernæst i Samlingen 1867—68 ved et indbragt privat Lovforflag og endelig i Samlingen 1868—69 ligeledes ved et privat Lovforflag. Allerede forinden denne Sag sidste Gang blev forhandlet i Rigsdagen, havde Ministeriet, som ikke var uden Betænkelighed for de Følger, som en eventuel større eller mindre Frigivelse af Brændeviinshandelen paa Landet kunde befrygtes at ville have i Medfør, indhentet Erklæringer saavel fra Amtsrådene som fra Amtmændene og Politimestrene i Landjurisdictionerne for dertigennem at komme til nærmere Kundskab om, hvorvidt der ved den siden Næringsloven aabnede større Udgang til den omspurgte Handel var fremkaldt forøget ulovlig Brændeviinsudfjænkning eller andre Ulemper. Det fremgik imidlertid af de indkomne Erklæringer, at der i det Hele ikke var sporet saadanne Ulemper, ligesom det heller ikke i Almindelighed blev anset utilraadeligt, at der aabnes visse Classer af Næringsdrivende, nemlig Kroholdere, Kjøbmænd og Detailister en lovbestemt Udgang til at vinde Berettigelse til at drive Brændeviinshandel, naar der herfor opstilles saadanne Betingelser, som kunne afgive en nogenlunde sikker Garanti mod de Misbrug, navnlig ulovlig Udfjænkning, som Brændeviinsudsalgsstedernes Forøgelse under det nuværende mangelfulde Polititilsyn paa Landet i og for sig kunde befrygtes at ville befordre, i hvilken Henseende foresloges deels høie Afgifter for Retten til Brændeviinshandel, hvorved denne Næring foruden til Krostederne maa antages nærmest at ville knyttes til de større Handelsforretninger, deels skjærpede Bestemmelser for Næringsrettens Misbrug til Udfjænkning eller anden Uorden.

Maaget det nu ikke ved de saaledes fremkomne Udtalelser kunde anses godtgjort, at det vilde være betimeligt allerede at foretage Forandring i den ved Næringsloven med Hensyn til Brændeviinshandelen paa Landet trufne

Ordning, var det dog en Selvfølge at de Betænkeligheder, der i saa Henseende tidligere havde frembudt sig for Ministeriet, derved væsentlig maatte formindskes. I Overensstemmelse hermed fandt Indenrigsministeren, da Folkethinget ved Behandlingen af det i afvigte Samling indbragte private Lovforflag viste sig gunstigt stemt for dettes Fremme, ikke Anledning til at udtale sig imod, at der søgtes tilveiebragt en ny Lovbestemmelse, hvorved en friere Udgang til paa Landet at drive Brændeviinshandel indrømmedes. Bemeldte Lovforflag, som gik ud paa at ophæve Bestemmelsen i Næringslovens § 56 og samtidigt at tillægge Kjøbmænd og Detailister Ret til Brændeviinshandel mod herpaa at løse et eget Næringsbevitt, medens det iøvrigt skulde have sit Forblivende ved Næringslovens Bestemmelser om Afgiften af denne Handel m. v., blev imidlertid ikke bragt til endelig Behandling i afvigte Samling, idet det vel efter under Behandlingen i Folkethinget at være undergaaet væsentlige Ændringer med stor Fleerhed blev vedtaget af dette Thing, men paa Grund af Samlingens Slutning ikke opnaaede at komme til Behandling i Landstinget.

Da det fra Regjeringens Side erkjendes, at den Raade, hvorpaa det heromhandlede Forhold er tænkt ordnet ved det ommeldte af Folkethinget vedtagne Lovforflag, ikke alene ikke frembyder nogen Betænkelighed, men ogsaa maa antages at være vel sikket til ialfald for en Deel at afhjælpe de Ulemper, der klæbe ved den for Tiden bestaaende Ordning, og da Forandringen derhos vel kan siges at have den almindelige Stemning blandt Landbefolkningen for sig, har man fundet, at der var tilstrækkelig Dpfordring for Regjeringen til at gjøre de til Sagens videre Fremme fornødne Skridt, og man har derfor udarbejdet det foranstaaende Forflag til Lov om Brændeviinshandel paa Landet, der vil findes i det Væsentlige at være overensstemmende med det af Folkethinget i afvigte Samling vedtagne Forflag.